

Miks lugejatele „Võõras veri” meeldib?

„**Imeline lugemine:** meelelahutuslik, pinge üha kasvab,
põnev, koomiline ja vaimukas.”

„Sama hea kui „Nukumäng”, **kui mitte veel parem!”**

„Ma annaks **sada täрни**, kui saaks!”

„See raamat **rabas** mu jalust.”

„Suurepärase süžee, **hästi väljamõeldud**,
tekitab esimesest hetkest sõltuvuse ja haarab kaasa.”

„M. W. Craven on **tase omaette.**”

„Siin on kõik, mida kriminaalromaanilt ootan ...

naudingute pidusöök.”

„M. W. Craven sai oma **ebahariliku**,
ent ägeda Poe' ja Bradshaw' paariga jälle hakkama.”

„Sünge, vaimukas, **õudne**, geniaalne!”

„Just **see, mida ma ootasin**, äraarvamist jätkus lõpuni välja ...”

„Milline sissejuhatus! Ja **ainulaadne kulminatsioon.**”

Lugejad üha kiidavad „Võõrast verd” ...

„Washington Poe' ja tema kolleegi Tilly Bradshaw' vaimustav tagasipöördumine veelgi haaravamas, geniaalsemas ja ärevamas põnevikus, kui ükski teine sel aastal loetu.”

„Lugejad, kellele meeldib politseitöö ja kes armastavad segaseid, raskesti lahendatavaid kuritegusid, ei tahaks sellest küll ilma jääda.”

„Kohustuslik lugemine neile, kellele meeldib pinget kruviv ja vaimustavate kiiksudega põnevik.”

„Teine Washington Poe' raamat on veel kuratlikumalt käänuline kui esimene.”

„Poe' ja Tilly vahelisse lummavasse dünaamikasse on võimatu mitte armuda.”

„Lugesin raamatu kahe jutiga läbi, sest seda oli võimatu käest panna ... Lisaks geniaalsele loole röömustasin, et Poe ja Tilly jälle mu elus tagasi olid.”

„M. W. Craven kirjutab suurepäraselt ... väga intelligentne, tark, sünye, emotsionaalne ja riskin väita, et väikese kiiksuga.”

„Kuna andsin „Nukumängule” sel aastal loetud parima raamatu tiitli, ootasin „Võõrast verd” suurte lootustega. Ja ma ei pidanud pettuma. Mitte üks raas ... ma ei jõua seda kirjanikku ja sarja ära kiita.”

„Üdini kaasahaarav, see raamat on täielik põnevik ... Poe on äge tegelane ja süžee lihtsalt hiilgav.”

„Imetlusväärne järg „Nukumängule”. Nutikalt kavandatud, suurepäraselt kirja pandud ja musta huumoriga võrtsitatud raamat, soovitan kõikidele kvaliteetse krimikirjanduse austajatele.”

„Selle raamatu käänakud ja pöörded on nii andekad, mõni ka täiesti seletamatu, et raamatut käest panna on ülimalt raske. Aga hullumeelselt heast süžeeist veelgi enam meeldivad mulle tegelased, eelkõige Washington Poe ja Tilly Bradshaw, ning õhustik – kaunis ja metsik Cumbria.”

„Vaieldamatult mu lemmikuim krimilugu 2019. aastal ja mu süda murdub, kui mõtlen, et järgmist Poe' ja Tilly lugu saame lugeda alles 2020.”

„Teine raamat, peaosades taas karismaatiline paar, mis koosneb seersant Washington Poe’st ning võimatult andekast ja vastupandamatust kriminaalanalüütikust Matilda, „Tilly” Bradshaw’st, tõestab, et M. W. Craveni edukas krimidebüüt „Nukumäng” polnud pelgalt õnnelik juhus.”

„Ma ei leidnud selles raamatus ühtegi viga, aga nüüd peab kolmandat raamatut ootama ... vaat see ärritab!”

„Poe’ ja Bradshaw’ vaheline suhtlus on nii ilusti kirja pandud ... tõeliselt lustakad hetked muidu võikas loos. Nende partnerlusest kumab täielikku usaldust ja lojaalsust ning see on puhas rõõm!”

„Ma ei väsi soovitamast sarja neile, kes armastavad ägedate tegelastega ladusaid krimipõnevikke!”

„„Võõras veri” on ülimalt sügav ja asjatundlikult esitatud, samas on tunda vaevuhoomatavat huumori ja soojuse puudutust. Rohkem kui kaasakiskuv ja üle mõistuse geniaalne. Pöörane.”

„Haarab endasse ja sunnib lõpuni nuputama.”

„Seda raamatut tuleb lugeda siis, kui selleks on aega, sest see nõuab öötundideni üha edasi lugemist!”

„Viimane pööre on hämmastav ja mina näiteks ei osanud seda uneski aimata.”

„Pinget kruviv põnev süžee ja suurepärased tegelased, raamat haaras mu esimesest peatükist alates üleni endasse ning pinge ja põnevus ei kadunud hetkekski.”

„Rõõmustasin hirmsasti, et Poe ja Bradshaw mu ellu tagasi tulid ... päris kindlasti on see mu selle aasta lemmikraamat!”

„Washington Poe on superkangelane ... olin algusest peale konksu otsas. Lugu on andekas, pöörded ja käänakud lõövad hinge kinni. Vaimustav!”

M. W. Craven

VÕÕRAS VERI

Inglise keelest tõlkinud Pilleke Laarmann

Originaal:
BLACK SUMMER
by M. W. CRAVEN

Copyright © M. W. Craven, 2019

Tõlge eesti keelde © Pilleke Laarmann ja Kirjastus Pegasus, 2021

Toimetanud Helen Roots
Küljendanud Ivi Piibelet

ISBN (trükis) 978-9916-16-046-6
ISBN (e-pub) 978-9916-16-047-3

Trükitud Tallinna Raamatutrükikojas

pegasus.ee

Jo'le. Mu parimale sõbrale ja hingesugulasele.

Mu kere õgib iseennast.

Ma ei saa seda peatada.

Olen liiga nõrk, et liigutada. Lihased on lagunenud aminohapeteks, mida organism eluspüsimiseks vajab. Liigesed jäigastuvad ja valutavad, sest neil pole enam määret. Kätes ja jalgades torgivad tuhanded nõelad, kui nahaalused veresooned olulisemate organite kaitseks kokku tõmbuvad. Hambad logisevad, sest igemed on taandunud.

Lõpp on lähedal.

Ma tunnen seda.

Mu hingamine on kiire ja pinnapealne. Pea käib ringi. Esimest korda üle hulga aja tahan magada. Und, millest ma iial ei ärkaks.

Ma ei ole enam vibane.

Alguses olin. Päevade kaupa karjusin ja röökisin selle ebaõigluse pärast. Just siis, kui olin tuntuks saamas, võttis haisilmadega mees minult kõik ära.

Nüüdseks olen leppinud.

Lõppude lõpuks on see mu oma süü. Ma tulin siia vabatahtlikult, tahtsin hirmsasti näidata, mida olin leidnud.

Oleks ma vaid teadnud, et teda see ei huvita. Minu avastus talle pinget ei pakkunud. Teda huvitas vaid see teine asi.

Niisiis heidan pikali ja puhkan silmi.

Minutiks.

Või veidi kauemaks ...

ESIMENE PEATÜKK

Lõuna-Prantsusmaal elab põldtsiitsitaja-nimeline laululind.

Ta on viisteist sentimeetrit pikk ja kaalub alla kolmekümne grammi. Linnu lagipea on hall, kurgualune kollane ja sulestik kaunilt oranž. Tal on tõntsakas roosa nokk ja silmad sätendavad nagu klaasist pipraterad. Tema katkendlik siristamine toob igale kuulajale naeratuse näole.

See lind on silmapaistvalt kaunis.

Enamik inimesi tahaks põldtsiitsitajat endale lemmikuks.

Mitte kõik.

Mõni ei märka tema kaunidust.

Mõni näeb hoopis muud.

Sest põldtsiitsitaja juures on veel teine tähelepanu väärt asjaolu – nimelt on see linnuke maailma kõige sadistlikuma roa põhikomponent. Roa, mis näeb ette mitte ainult tillukese laululinnu tapmist, vaid ka piinamist ...

Kuu aja eest oli kokk kaks tükki ostnud. Tsiitsitajat ei ole võimalik tulistada, nii et too terveks jääks, seepärast maksis ta mehele, et too need võrguga kinni püüaks. Mees küsis sada eurot tükist. Kirvehind, aga trahv, mis teda tabamisel oodanuks, olnuks hoopis suurem.

Naine viis linnud koju ja nuumas neid moel, nagu seda tegid kokad Rooma bankettidel: torkas silmad välja. Kahe tsiitsitaja jaoks muutus päev ööks.

Ja öösiti nad toitused.

Linnud õgised kuu aega hirssi, viina- ja viigimarju. Kasvasid neli korda suuremaks. Küllalt rasvaseks, et kõlbaksid süüa.

Kuninga vääriline roog.

Või vana sõbra.

Kui viimaks helistati, viis ta linnud ise üle Kanali kohale.

Ta tuli Doveris praami pealt maha ja sõitis kogu öö, et jõuda Cumbriasse, Bullace & Sloe nimelisse restorani.

Tema kaks õhtusöögikülast olid nii erinevad, kui vähegi võimalik.

Üks mees kandis peent idamaise tegumoe ja püstkraega ülikonda. Mehe valge särk oli kõvaks tärgeldatud ja mansetinööbid puhtast kullast. Ta paistis kultuurne ja tundis end vabalt. Mehe naeratus oli sõbralik ja tema kohalviibimine oleks kaunistanud ükskõik missugust söögisaali terves maailmas.

Teine mees oli rietatud poriplekilistesse teksastesse ja vih-makuube. Tema saabastelt tilkus söögisaali põrandale musta vett. Ta nägi välja, nagu oleks teda tagurpidi läbi astelherne-põõsaste veetud. Isegi mahedas küünlavalguses paistis mees närviline ja rahutu. Meeleheitel.

Kelner lähenes lauale ja serveeris linnud samades vaskpottides, milles neid küpsetati.

„Loodan, et roog meeldib. See on põldtsiitsitaja-nimeline laululind. Peakokk Jégado tõi ise Pariisist kohale ja uputas nad vaid veerand tunni eest brändisse ...”

Lauakaaslane silmitses lindu: too oli varbasuurune ja pakatas omaenda rasvast. Ta tõstis pilgu: „Mida sa sellega mõtled, et uputas?”

„Niimoodi täidetakse nende kopsud brändiga.”

„Barbaarne.”

Ülikonnastatud mees naeratas. Ta oli seda kõike juba varem kuulnud, Prantsusmaal töötades. „Me viskame elusad vähid keevasse vette. Rebime krabidel elusast peast sõrad küljest. Sundtoidame hanesid *foie gras* jaoks. Kõik loomad kannatavad, või ei?”

„Siis ei ole see legaalne,” vaidles teksapükstes mees.

„Meil kõigil on õiguslikke probleeme. Ma arvan, et sinul rohkem kui minul? Söö lindu või ära söö, mul ükskõik. Aga kui otsustad süüa, järgi minu eeskju. Niimoodi tekitad aroomitelgi ja varjad jumala eest oma õgardlikkust.”

Ülikonnas mees kattis pea veripunase targeldatud salvrätiga ja pistis linnu suhu. Ainult tolle pea jäi välja. Ta hammustas ja pea kukkus taldrikule.

Tsiitsitaja oli tulikum. Minuti jooksul laskis ülikonnas mees sel oma keelele lebada ja hingas kiiresti, väikeste hingetõmmetega, et rooga jahutada. Maitsev rasv hakkas tal kurgust alla voolama.

Mees ohkas rahulolevalt. Kuus aastat oli möödas ajast, mil ta viimati niimoodi õhtustas. Ta näris lindu. Tema suus olid segamini rasv, sisikond, luud ja veri. Magus liha ja kibedad siseelundid maitsesid meeliülendavalt. Suulage kattev rasv võttis hingetuks. Teravad luud torkasid igemetesse ja ta enda veri lisas lihale maitset.

Nauding oli peaaegu piinav.

Viimaks tungisid mehe hambad tsiitsitaja kopsu. Maitsev armanjakk voolas suhu.

Teksades mees ei puudutanud lindu. Ta ei näinud ülikonnastatud mehe nägu – see oli endiselt salvräti all peidus –, ent kuulis, kuidas luud ragisevad ja mees naudingust ohkab.

Laululinnu söömiseks kulus ülikonnas mehel veerand tundi. Salvräti alt välja ilmudes pühkis ta verenire lõualt ära ja naeratas oma külalisele.

Märgades teksastes mees hakkas rääkima ja ülikonnas mees kuulas. Veidi aja pärast ilmutas ülikonnas mees sel õhtul esimest korda pahameele märke. Tema täiuslikult tasakaalukas nägu hakkas punetama.

„See on muidugi huvitav lugu,” teatas ta, „aga paraku ei saa me selle jutuga jätkata. Paistab, et meile tuleb seltsi.”

Mudastes teksastes mees pöördus. Uksel seisis tavalist kontoriülikonda kandev kogu. Tema kõrval patrullpolitseinik.

„Napilt.” Ülikonnas mees vangutas pead ja kutsus politseinikud sisse.

Erariietes politseinik astus laua juurde. „Härra, kas tuleksite meiega kaasa, palun?”

Teksastes mehe silmad vilasid, ta otsis väljapääsu. Nii kokk kui ka kelner olid köögis, seega võisid nood sealtkaudu põgenemist takistada.

Patrullpolitseinik sirutas kumminuia välja.

„Ärge üritage midagi rumalat,” hoiatas erariides politseinik.

„Selleks on niikuinii liiga hilja,” lõrises teksastes mees. Ta haaras laualt pooliku veinipudeli ja hoidis seda enda ees nagu nuiat. Pudeli sisu nirises ta endiselt märga särki mööda alla.

Olukord oli kõigile lootusetu.

Ülikonnas mees jälgis sündmuste arengut, naeratus ei lahkunud hetkekski ta näolt.

„Peate laskma mul selgitada,” sisistas teksapükstes mees.

„Homme on teil selleks võimalus,” vastas erariides politseinik.

Patrullpolitseinik nihkus mehe vasakule küljele.

Köögiuks avanes. Ilmus kelner. Tal oli käes taldrik austritega. Nähes, mis toimub, laskis ta metallanuma üllatunult maha kukkuda. Jääkuubikud ja karbid paiskusid kivipõrandale laiali.

Just seda neil vaja oligi. Patrullpolitseinik sihtis alla, erariiete kandja üles. Nui tabas mehe põlveõnnalt ja erariides politseiniku rusikas lõualuud.

Teksastes mees vajus kokku. Patrullpolitseinik vajus talle põlvili selga, surus mehe pea vastu kivipõrandat ja pani tal käed raudu.

„Washington Poe,” lausus erariides politseinik, „vahistan teid kahtlustatuna mõrvas. Te ei ole kohustatud midagi ütleva, aga kaitsele tuleb kahjuks, kui jätate ütlemata midagi, millele kavatsete hiljem kohtus toetuda. Kõike, mida te teete või ütlete, võidakse kohtus kasutada tõenditena.”

Kaks nädalat varem

1. päev

TEINE PEATÜKK

Sinised laternad Inglismaa maakohtades on alatiseks kustunud. Suursugused Victoria-aegsed politseijaoskonnad on vajunud ajaloo hämarusse, jaoskondade arvu on vähendatud ja hooned on asendatud kaasaegsete, hästivarustatud ja ilma hingeta politseiametitega.

Ka kohalikku võmmi ei ole enam. Nad on olemas veel vaid rustikaalse idüllilise igatsejate mõtteis. Tänapäeval näeb politseinik oma vastutusala peamiselt patrullisõiduki aknast.

Tescol on kaks korda nii palju ööpäev läbi avatud kauplusi, kui on ööpäev läbi avatud politseijaoskondi.

Selle ümberkorraldusega sai kõige valusamalt pihta Cumbria. Ligi kaheksasaja ruutkilomeetri suuruses krahvkonnas – geograafiliselt Inglismaa suuruselt kolmandas – on vaid viis täistööajaga tegutsevat politseijaoskonda.

Põhja-Penniinides, krahvkonna kõrgeimas punktis asuval turulinnal Alstonil polnud lootustki. Sealse politseijaoskonna hoone, suur ja ilus individuaalmaja, müüdi 2012. aastal maha ja asendati politsei *lauaga*. Iga kuu neljandal kolmapäeval sõitis kohale Eden Rurali piirkonna politseitiimi liige – niinimetatud probleemide lahendaja –, istus raamatukogus laua ääres ja kuulas rahva kaebusi.

Probleemide lahendaja konstaabel Graham Alsop ei sallinud kuu neljandat kolmapäeva. Ta ei sallinud ka seda, et teda probleemide lahendajaks nimetati. Mõni nurin, mida ta oli sunnitud kuulama, oli nii arulagedalt väiklane ja raskekujuliselt mõistetamatu, et vahel tundus, nagu oleks linnaelanikel kollektiivne vaimupuue.

Head näidet selle kohta, milliste probleemidega ta seal kokku pidi puutuma, polnud tarvis otsida kaugemalt kui

möödunud kuust. Vanemapoolne härrasmees lähenes lauale ja viskas politseiniku ette terve kotitäie koerajunne. Kuradima koerajunne. Vanamees kurtis, et tal on kõrini koerajunnide leidmisest oma auhinnatud Lady Penzance'i rooside vahelt. Ta väitis, et naaber laseb oma lombakal taksikoeral roosidele roojata kättemaksuks selle eest, et vanamehe roose kohalikul laadal kõrgemalt hinnati. Mees nõudis, et Alsop viiks junnid laborisse DNA testimisele. Teda paistis üllatavat, et ei ole niisugust laborit ega ka koerte DNA andmebaasi, mis võimaldaks üht junni teisega võrrelda. Tegemist oli tsiviilvaidlusega ja konstaabel soovitaski mehel advokaadi poole pöörduda. Ja sitakoti kaasa võtta. Muidugi kui olukord eskaleeruks kuri-kuulsaks koerajunnimõrvaks, peaks probleemilahendaja konstaabel Alsop oma käitumist selgitama, aga mõni asi on riskimist väärt.

Sellest hoolimata *oli* see kerge päev. Raamatukogu avati kell üheksa ja esimese lugejate rühma saabumiseni tunni aja pärast oli raamatukogu enamasti töötajate ja Alsopi päralt. Jäi piisavalt aega, et enne hullumeelsete saabumist tee ja röstsaiaiga maiustada.

Ja sel hommikul oli tal suisa plaan. Ta loeb lehte ja läheb siis üle tee delikatessipoodi Alstoni juustu ostma. Üks raamatukoguhoidja oli lubanud õpetada teda sufleed valmistama ja Alsop arvas, et oma paljukannatanud naisele juustusufleed valmistada oleks täpselt õige viis tolle südant pehmendada, enne kui rääkida esseisvast golfireisist Portugali.

See oli hea plaan.

Aga plaanidega on see lugu, et need võivad silmapilgu jooksul koerajunnikotiks muutuda.

* * *

Algul arvas ta, et tüdruk hiilib häbenedes koju pärast kellegi teise voodis veedetud ööd. Ta kandis kootud mütsi, pikkade varrukatega pusa ja musti retuuse. Ta lonkas, liikus ebahülaselt ja koperdades. Lohistas odavaid botaseid mööda vaipa.

Tüdruk seisis keset raamatukogu ja vaatas ringi. Paistis, et mingit konkreetset raamatut ta ei otsi. Pilk liikus üle lastekirjanduse, seejärel kohaliku ajaloo ja siis elulooraamatute sektiiooni. Vahest trikitas niisama, et tualetti kasutada. Kiire pesu, vahest triip kokaiini ja siis taksoga Carlisle'i. Alstonis ei olnud kohalikke üliõpilasi, kuid pidusid toimus siiski.

Aga ... suurema osa oma karjäärist oli Alsop veetnud patrullpolitseinikuna Carlisle'i kesklinnas ja kõik instinktid olid tal endiselt alles.

Midagi oli mäda.

Alsopi esimene mulje oli vale. Tüdruk ei häbenenud, vaid kartis. Ta silmad vilasid midagi otsides edasi-tagasi. Ta kisitas silmi, et näha läbi õhus lendlevate tolmukübemete, ega peatunud ühelgi asjal rohkem kui sekundiks. Aga tema huvi ei äratanud korralikult ritta seatud raamatud, seljad väljapoole pööratud ja tähestikulises järjekorras, ta uuris raamatukogu töötajaid, kuid otsitavat nende hulgas polnud.

Kui tüdruk politseinikku märkas, mõistis Alsop otsekohe, et tema hommik ei seisne enam täiusliku juustusuflee küpsetamises. Tema pärast tüdruk siin oligi. Ta lonkas laua juurde, nägu pingutusest moondunud, jäi politseiniku ette seisma, võttis vasaku käega oma kõhna keha ümbert kinni ja haaras parema küünarnuki pihku. Ta pea vajus küljele. See olnuks armas, kui poleks olnud nii õhvastav.

„Kas te olete politsei?“ Tüdruku hääl oli tuim.

„Mitte kogu politsei, ei,“ vastas konstaabel.

Tüdruk ei naeratanud kerglase märkuse peale. Ei vastanud üldse midagi. Alsop uuris teda, püüdes saada mingit aimu,

vihjet selle kohta, mis kohe juhtuma hakkab. Selles suhtes polnud tal mingeid illusioone: kohe juhtub midagi.

Tüdruk oli kurnatud. Ta väsinud pruunid silmad istusid sügaval siniste ringidega ümbritsetud, lohku vajunud koobastes. Kootud mütsi alt välja rippuvad juuksed olid pusas, ludus ja elutud ning raamisid kuivetunud nägu. Tüdruku kahvatud põsesarnad tungisid esile ja määrdunud põskedele olid kuivanud pisarate jäljed. Vistrikest ümbritsetud huulte oli tekkinud valkjās möks. Ja ta oli kõhn. Mitte moekalt, modelli moodi kõhn. Luider. Alatoidetud.

Alsop astus teisele poole lauda, tõmbas tooli välja ja pakus tüdrukule. Too vajus tänulikult istuma. Politseinik istus oma kohale tagasi, ristis sõrmed ja toetas lõua sõrmedele. „Nii, kullake, mida ma sinu heaks teha saan?” Alsop oli vana kooli võmm ega kavatsenudki kasutada sooneutraalset pöördumist, mida temalt oodati.

Tüdruk ei vastanud, lihtsalt vaatas politseinikust läbi. Meest samahästi nagu ei olnudki kohal.

Pole midagi, mõtles konstaabel. Ta oli harjunud inimestega tegelema ja teadis, et igaüks räägib asjadest omal ajal.

„Tead mis, alustaks õige lihtsamast? Näiteks sinu nimest?”

Tüdruk pilgutas silmi ja väljus võpatades transist, aga paistis, et nime kui niisuguse mõiste on talle tundmatu.

„Kas sa tead, mis asi on nimi? Kõikidel on nimi.”

Tüdruk ei naeratanud ikka veel.

Aga ütles talle oma ime.

Ja Alsop teadis, et on jamas.

Nad kõik on.

4. päev

KOLMAS PEATÜKK

Vana irokees rääkis pojapojale, kes tuli vanaisa juurde, ise kellegi peale maru vihane: „Las ma jutustan sulle ühe loo. Ka mina olen vihastanud nende peale, kes on mind halvasti kohelnud. Aga vihkamine kurnab sind ega tee midagi neile, kes sind haavasid. Nagu võtaksid mürki, soovides samal ajal, et su vaenlane sureks. Olen tihti nende tunnetega võidelnud. Minu sees oleks nagu kaks hunti, kes omavahel mu hinge pärast võitlevad. Üks on hea ega tee kellelegi halba. Ta elab oma ümbrusega harmoonias ega solvu tühjade asjade peale.”

„Aga teine hunt, vanaisa?”

„Ah,” vastas vana mees. „Teine hunt on paha. Ta on viha täis. Ka kõige väiksem asi kutsub tal vihahoo esile. Ta ei suuda selgelt mõelda, sest viha ja vihkamine on nii suured. Ja kui sa midagi muuta ei saa, on see abitu viha.”

Poiss vaatas vanaisale otsa. „Aga vanaisa, kumb hunt võidab?”

Vana mees naeratas. „See, keda ma toidan.”

Seersant Washington Poe oli hiljuti selle vana irokeesi valmi peale mõelnud. Terve oma elu oli ta toitnud halba hunti. Oli arvanud, et teab, miks. Asjaolu, et ema ta beebina maha jättis, oli teinud temast vihase lapse ja hüljatustunne ei kadunud iial. Vahetevahel oli see nõrgem, kuid harva möödus rohkem kui üks öö, mil ta võpatades ja üle kere värisedes ei ärganud.

Aga nüüd ta teadis, et tema põhjus on vale.

Poe eostati, kui ta ema Washington DC-s diplomaatide peol vägistati. Ema polnud teda sugugi maha jätnud. Ja hoiatava märgina oli ta poisile Washington nimeks pannud, et tal jätkuks julgust lahkuda. Ta kartis, et ei suuda oma vastikust varjata, kui poiss kasvades talle vägistajat meenutama hakkab.

Mees, kes oli Poe' üles kasvatanud ja keda ta oli peaaegu nelikümmend aastat isaks nimetanud, ei olnud tema bioloogiline isa. See au kuulus kellelegi teisele.

Sellest ajast, kui ta tõe teada oli saanud, olid viha ja solvumine muutunud põletavaks raevuks, tulitavaks kättemaksu-ihaks. Asjaolu, et ema oli surnud enne, kui poeg tõe teada sai, andis valusale ebaõiglustundele veel hoogu juurde. Miski tema sees oli hiljuti tolmuks pudenenud.

Mõnda aega oli Ohverdaja juhtum ta tähelepanu endale tõmmanud: ta oli olnud peatunnistaja ning andnud päevade kaupa tunnistusi erinevates komisjonides ja avalikel istungitel, aga nüüd oli see läbi. Poe' tunnistus koos tõenditega, mida tema ja kõik teised asjaosalised olid leidnud, kinnitas: Ohverdaja lugu leidis kinnitust ja tehti avalikuks. Poe võitis, aga see oli kibe võit. Kõik see, mis ta oma ema kohta teada sai, nullis igasuguse rahulduse hästitehtud tööst.

Keegi küsis midagi ja Poe tuli võpatades tagasi olevikku. Ta esindas raskete kuritegude analüüsiüksust osakonna eelarvekoosolekul. See toimus iga kolme kuu järel ja ammu unustatud põhjustel alati laupäeval. Tavaliselt käisid kohal üksuste juhid, aga kui Poe ajutiselt inspektor oli, delegeeris ta kohustuse alati oma seersandile, Stephanie Flynnile. Kui Flynn alaliselt inspektoriks sai ja nende rollid vahetusid, tundis naine tagasitegemisest pahelist rõõmu. Nüüd pidi Poe korra kvartalis Londonis käima, mitte Flynn. Sellist irooniat ta heaks ei kiitnud, kuigi talle meeldis taas seersant olla. Seersandi rollis valitses võimu ja kohustuste vahel kõige optimaalsem tasakaal ja inspektori roll polnud talle kunagi istunud. Auaste kõlas nii, nagu võiks sellele eelneda „liiklus” või „sanitaar”.

„Vabandust, mida?”

„Me arutasime kvartaliplaane, seersant Poe. Inspektor Flynn on palunud SCAS-i ületundide eelarvet kolme protsendi võrra suurendada. Kas te teate, miks?”

Poe teadis. Enamasti ta ei teadnud. Enamasti hoidis ta suu kinni ja lähtus sellest, et Flynn'i dokumendid on piisavalt põhjalikud ega vaja täiendavat läbivaatamist. Ta võttis dokumendid kätte ja need vajusid laiali. Poe kirus vaikselt sekretäri, kes need tema jaoks kokku oli pannud. Kui paberid peavad koos olema, kasutage klammerdajat. Kirjaklambrid on hipidele ja inimestele, kellel on raskusi kohustuste täitmisega. Ta korjas paberid kokku, aga ei teadnud, kas need on õiges järjekorras. Sõnad ja leheküljenumbriid moodustasid ähmase segadiku. Poe võttis rinnataskust lugemisprillid. Need olid uued. Meeldepuletus, et ta pole enam noor. Mitte, et seda oleks vaja meelde tuletada. Ta liigesed naksusid kõndides. Kui ta pidi dokumente lugedes üha kaugemal hoidma, otsustas ta probleemile otsa vaadata ja lasta silmi kontrollida. Nüüd ei saanud ta kohvigi juua, ilma et prilliklaasid uduseks lähöksid. Ei saanud küll lamades voodis lugeda. Unustas, et prillid on ees, ja lõi need eest ära. Unustas, et prillid *ei ole* ees, ja torkas endale silma, kui üritas neid kohendada. Ja kuidas ta ka ei püüdnud, prille puhtana hoida tal ei õnnestunud.

Nüüd nühhis ta prille lipsuga. Sama hästi võinuks kartulikrõpsuga nühhida. Ta kissitas läbi räpaste klaaside ja viis end dokumendiga kurssi.

„See on Ohverdaja juhtumi pärast. Mina, analüütik Bradshaw ja inspektor Flynn olime mõnda aega Cumbrias ja suurem osa ületunnitöö eelarvest kulus selle peale. Ta soovis pigem kulused pikema aja peale jagada, kui teile majandusaasta lõpus suure eelarvedefitsiidiga lajatada.”

„Mõistlik,” nõustus koosoleku juhataja. „Kas keegi soovib midagi lisada? Ilmselt on kõik nõus, et see kuulub LOOB-sätte alla.”

Selleks ajaks, kui Poe leidis, et ei suuda LOOB-i oma isiklikust nõmedate akronüümide andmebaasist leida, oli arutelu liikunud edasi piiriülese organiseeritud kuritegevuse üksuse

lisarahastamise taotlusele. Nad olid hädas grupeeriinguga B, mille kohta ei olnud eriti midagi teada. See ei pakkunud naisi ega väljaviskajaid, sel polnud tänavanurkadel diilereid, aga see *kontrollis* allmaailma kasutatavaid marsruute. Kui illegaalne hiinlanna töötas Londoni lõbumajas oma võlga tasa, oli suur tõenäosus, et grupeeriing B sai suurema osa tema tuludest. Kui keskastme heroiinikaupmees Arbroathist lahjendas oma toodet tellisetolmuga, pärines puhas kraam üsna tõenäoliselt grupeeriingu B tarneahelast. Kui Inglismaa pinnal toimus järjekordne Venemaa kinnimastud poliitiline mõrv, oli tõenäoline, et just grupeeriing B oli see, kes tapja riiki sisse ja sealt välja smugeldas.

Aga ... grupeeriingu B haldamine oli kellegi teise kohustus. Poe' kohustus oli püüda sarimõrvareid ja lahendada ilma nähtava motiivita kuritegusid. Midagi, millele ta viimasel ajal liiga palju oli mõelnud. Ta kutsus end korrale, et mitte kättemaksu ja arveteõiendamisse takerduda. Ta ei tahtnud halba hunti toita. Poe lülitas hoopis telefoni sisse, et näha, kas torm Wendy kohta on uudiseid. Meedia ainult sellest rääkiski. Suvel esines torme harva ja niisuguse ulatusega torm oli sündmus, mida üks põlvkond näeb vaid korra elus.

BlackBerry käivitumist oodates uuris ta tumedal ekraanil oma peegelpilti. Vastu vaatas mossis, hallijumeline ja punetavate silmadega nägu – hooletuse, magamatuse ja enesehaletuse vaieldamatu kõrvaltoime.

Musta peegli asemel tekkisid ekraanile värvikirevad rakendused, millest enamikku ta ei tundnud ega kasutaks ka siis, kui tunneks. Talle oli kolm vastamata kõnet ja üks tekstisõnum, kõik Flynnilt. Ta oli valves, seega võinuks BlackBerry olla sisse lülitatud, aga kui Riiklik Kriminaalamet teab, et sul on kombeks kõne vastu võtta, siis see jääbki helisema. Poe luges: *Helista kobe, kui sõnumi kätte saad.*

See ei töotanud head. Poe vabandas ja lahkus ruumist. Bürojuhataja suunas ta tühja laua äärde. Ta valis numbri ja Flynn vastas esimese kutsuva tooni peale.

„Poe, sa pead otsekohe ülemkomissar Gamble’iga ühendust võtma. Ta ootab su kõnet.”

„Gamble? Mis ta tahab?”

Gamble töötas Cumbria politseis ja oli olnud Ohverdaja juhtumi uurimismeeskonna ülem. Kui pilt selgeks sai ja algas näpuga näitamine, oli ta ühe astme võrra allapoole kukkunud. Poe’ teada arvas Gamble, et tal vedas, et töökoht üldse alles jäi. Kuigi nad alati just ühel meelel polnud, olid nad sõbralikult lahku läinud. Uurimise ajal olid nende teed vahetevahel ristunud, aga see oli läbi. Polnud mingit selget põhjust, miks nad peaksid omavahel rääkima.

„Mulle ta ei öelnud, mistõttu arvan, et jutt ei pruugi tulla Ohverdajast,” vastas Flynn.

Poe lahkus Cumbria politseist viis aastat tagasi. Tema kodu oli küll seal, aga kui sellega midagi juhuks, helistaks talle Kendali jaoskonna patrullpolitseinik, mitte raskete kuritegude ülemkomissar. Pealegi kujutas tema kodu endast kiltkivikatusega kaetud massiivsest Lakelandi kivist nelja seina ja pea-aegu mitte midagi rohkemat. Sellega *ei saanud* tõesti midagi juhtuda.

„Hea küll, ma helistan.”

Flynn andis Gamble’i numbri. „Annad teada?”

„Teen seda.”

Poe lõpetas kõne ja helistas Gamble’ile. Nagu Flynn, vastas temagi esimese kutsuva tooni peale.

„Söör, seersant Poe siin. Sain korralduse teile helistada.”

„Poe, meil on probleem.”

NELJAS PEATÜKK

Poe, meil on probleem. Neli sõna, mille kuulmisest ta iial ei väsi.

Flynn hankis talle pileti esimesele väljuvale Cumbria rongile, milleni oli vaid tunnike aega. Piletid ootasid Eustoni jaamas. Tal polnud aimugi, mis lahti on, rohkem Gamble telefoni teel ei rääkinud.

Poe jõudis jaama veerand tundi varem. Reis Londonist Penrithi kestis veidi üle kolme tunni, mille ta veetis telefonist uudiseid otsides, üritades leida midagi, mis võiks eesootavale vähemalt viidatagi, kuid ei leidnud midagi ebatavalist. Nii kohalikes kui riiklikes uudistes domineeris endiselt torm Wendy. Selle saabumiseni oli veel nädal, aga Atlandi teisel kaldal oli see juba kõvasti möllanud.

Penrithis ootas teda patrullpolitseinik ja ta viidi Carleton Halli – Cumbria politseimajja. Kümne minuti pärast juhutati ta koosolekuruumi B, mis oli suur ja isikupärane ruum. Poe arvas, et kunagi võis see olla olnud Carletoni perekonna söögituba. Ruumis oli autentne, ornamentide ja nikerdatud simsigas kamin ning ebapraktilised kõrged aknad. Kesksel kohal troonis suur koosolekulaud.

Ülemkomissar Gamble oli juba kohal. Tema kõrval istus uurija, keda Poe arvas siin töötamise ajast mäletavat.

Mõlemad tõstsid pilgu. Poe'le tundus, nagu oleks ta neid millegi juures seganud. Uurija pilk oli konkreetne ja erapooletu. Tema ees lebas suur kaust, mille ta kinni pani ja kaanega vastu lauda pööras.

Poe noogutas tervituseks. Gamble vastas, teine mees mitte. Gamble tõusis ja sirutas käe. Poe märkas, et Gamble vaatab tema kätt.

„Kuidas on?” küsis mees.